

žilo človeštvo, da ji podeli volilno pravico ter jo tudi v tem oziru stori enakopravno možu.

Pravzaprav nimajo vsi volje za to. V naši Jugoslaviji je stranka, ki se imenuje demokratska, pa se na pravo demokracijo — vlado ljudstva razume ravno tako, kakor zajec na boben. Ljudstvo je sestavljeno ne samo iz moškega, marveč menda tudi iz ženskega spola. Liberalci pa najbrž imajo drug pojem o ljudstvu. Izključujoč ženo od volilne pravice in zato tudi od vsakega upliva na vladanje in upravljanje javnih razmer, jo s tem izključujejo iz pravnega pojma o ljudstvu kot nositelju vladne moči in pravice. Liberalci se nam dozdeva kot črnogorski junak, ki puši cigareto ter se raduje svoje moške junaške slave in moči, svoji brezpravni ženi pa prepušča delo in skrb. Možu pravo in čast, ženi dolžnost in skrb: to je črnogorska demokracija.

In tako demokracijo bi naši liberalci radi uveljavili v celi Jugoslaviji. Beogradska vlada pripravlja volilni zakon za ustavotvorno skupščino, ki bo imela velevažno in za dolgo prihodnost odločilno nalogo, da napravi končno veljavno ustavo, temeljne zakone za kraljestvo Slovencev, Hrvatov in Srbov. Priprava tega volilnega zakona je poverjena slovenskemu ministru dr. Kramerju, članu Jugoslovanske demokratske stranke. Ta demokratični mož je že določil in sestavil temeljna načela za ta zakon. Med temi načeli je tudi zanikanje ali vsaj veliko omejevanje ženske volilne pravice.

Zakaj naši demokrato-liberalci nečejo dati ženi volilne pravice?

Zato ne, ker kulturne razmere (kultura = omika, izobrazba) baje tega ne dopuščajo, z drugimi besedami: ker jugoslovanska ženska zato ni dovolj izobrazena. Kaj neda, prav črnogorsko-junaški kompliment slovenskega liberalca jugovanskemu ženstvu?!

Slovenske žene in mladenke sprejmejo ta kompliment in bodo ob priliki uljudnost vrnila z uljudnostjo. Ne pride nam niti na kraj uma, da bi naše slovensko ženstvo branilo zoper liberalni očitak. To bi bilo povečanje razžaljenja. Toliko pa vendar ugotovimo, da tudi na Balkanu ni na deželi med možem in ženo v izobrazenosti taka razlika, da bi opravičevala politično brezpravnost žene. Tudi srbska žena se je med vojno pokazala za tako pošteno, skrbno, neutrudno, delavno in razumno gospodinjico, da bi bil greh zoper pravičnost, če se bi ji ne dala volilna pravica. Sicer pa kultura — izobrazba nikakor ne more biti merodajni pogoj za volilno pravo. Če bi to načelo splošno obveljalo, bi se tudi moškemu delu nižjih slojev moralo če ne odreči, pa omejiti to pravo. Neizobražen človek sploh ne bi smel imeti volilne pravice. Ne iz razloga omike in izobrazbe, marveč iz sedaj ves svet obvladujočega demokratiškega načela izvira volilna pravica.

Nekatere ženske — in sedaj pride drugi črnogorsko-junaški kompliment našemu ženstvu — bi pa vendar naj dobile volilno pravico za prvo poizkušnjo. Če ne bi te preizkušnje prestale, če ne bi volile liberalcem po godu, potem adijo ženska volilna pravica za vselej! In katere ženske so tako srečne, da so našle milost v demokrato-liberalnih očeh? Za prvi poizkus bi dobile volilno pravico, tiste žene, ki samostojno vodijo kmečko posestvo ali industrijo, trgovino, obrt ali katere so kot strokovne delavke zaposlene v industriji, trgovini ali obrti.

Ta določba ni samo neuljudnost, marveč krivičen in oduren udarec našemu kmetškemu ženstvu. Na kmetih bi imele volilno pravico samo tiste žene, ki samostojno vodijo kmetško posestvo, po mestih, trgih in industrijskih krajih pa tudi strokovne delavke, zaposlene v industriji, trgovini in obrti. Če pomislimo, da samostojnih gospodinj na kmetih sploh ni veliko in so le izjema, bi po liberalno-demokratičnem načelu žena in mladenka na kmetih bila izključena od volilne pravice, industrijska, obrtna delavska in trgovska uslužbenka pa bi jo imela. Taka je

naganjal z višine v dol in narobe. Odel sem se prav čez ušesa.

Vpitje in klici so potihnila. Poljubil in objel me je lahni, jutrajni spanec, katerega sem bil dovolj potreben po 20dnevni, neprestanih bojih in telefonični službi. Sčasom sem trdo zadremal, dokler mi ni nekaj premaknilo voza in mi ni ošvignil ušes Guzlov:

„Na, Leni, Miško, tiba—ho!“

Sem že menil, da se hočejo malo fantički poigračkati z menoj, pa en sam previdni pogled izpod odeje me je poučil, da ni ta premik nikaka šala, ampak bridka resnica.

Dalje prihajajo.

staro-preizkušena ljubezen liberalca do kmeta! Večjo ljubezen pa liberalci kajpada naklanja tako zvanemu izobrazenemu ženstvu, priznavajoč volilno pravico tistim ženskam, ki so zvršile kakšno nižjo srednjo šolo, meščansko šolo, licej (celo srednjo šolo) ali strokovno šolo.

Takšno „demokratično“ juho bi naši liberalni „demokratje“ radi skuhalo za naše slovensko ženstvo na kmetih. Naš Jugoslovanski klub — tem naj so naše slovenske kmetke žene in mladenke preverjene — ne bo mirno gledal, ko „napredni“ (?) demokratje pripravljajo za naš narod takšno brozgo. Stališče Slov. ljudske stranke in Slov. kmetke zveze je: Možu in ženi enake pravice!

Enodnevni tečaj

za voditelje katoliških organizacij za celjsko sodno okrožje

t. j. vse sodne okraje celjske okrožne sodnije, se bo vršil v četrtek, dne 17. julija t. l. v Celju. Tečaj ima namen vpeljati bodoče voditelje v vse glavne panoge organizacijskega dela. Seznanil bo udeležence osobito s političnimi, pravnimi, gospodarskimi in strokovnimi organizacijami, njih namenom in praktičnim vodstvom s posebnim ozirom na razmere celjskega okrožja.

Tečaj se bo pričel ob 3/8h zjutraj in končal tako, da bodo udeleženci, ki pridejo z južno železnico, lahko še isti večer odšli nazaj. Kdor bo pa želel ali vsled neugodne zveze moral čez noč ostati v Celju, mu bo podpisani odbor po prijavi priskrbel brezplačno ali vsaj po nizki ceni prenočišče. Istotako se bo prijavljenim udeležencem priskrbel skupen obed po zmerni ceni. Zbirališče bo v dvorani hotela „Beli vol“ v Celju.

Prijave za tečaj, skupen obed in ev. prenočišče naj se pošljejo podpisane odboru vsaj do 10. julija t. l. Ker bo tečaj izredne važnosti za bodoči razvoj naše organizacije, naj se ga udeležita iz vsake župnije celjskega sodnega okrožja vsaj po 1 do 2 udeležence.

Opozorjamo posebno na zanesljivo udeležbo mlajšo duhovščino in spretne lajke, ki imajo smisel in veselje za povzdigo katoliških organizacij. Razume se, da so tudi udeleženci izven celjskega sodnega okrožja dobrodošli.

Za pripravljalni odbor za voditeljski tečaj:

Hotel: Beli vol I. nadst., Celje.

Dr. Ogrizek, predsednik.

Lukman, tajnik.

Pismo iz Slatine.

24. rožnika 1919.

Kakor se zdi, je kazalo spočetka v vseh naših kopaljških na silno slabo „letino“. Tudi na Slatini občutimo, da madžarski Judje in hrvatski ter nemški bogataši raje doma sedijo in čuvajo svoje zaklade, koda bi se podali v „kuro“. Tistih, ki so prej po milosti štajerskega deželnega odbora tukaj živeli napol zastoj, tudi letos ni več. Mrzli majnik in vojno stanje sta se storila svoje, da so slatinska kopaljšča in pota do zadnjega samevala.

A sedaj se je Slatina vendar začela oživljati. Da vas ne pozabim vprašati: Ali ste že bili na Slatini? Se tukaj kopali, pili iz vseh studencev? Ste li hodili po lepih nasadih, se potrudili na tržaški, Ferdinandov (kako ga bomo imenovali odslej?) hribček, ali celo na Janino? Ste že pogledali tja doli proti Sv. Križu, obiskali cerkev sv. Trojice ali Mater božjo na Tržišču? Ali veste pot na Boč, na Ložno, na Rogaško goro ali k Sv. Petru na hrvaškem Zagorju?

Pritrditi morate, da je naša Slatina v vsem prvovrstno kopaljšče. Seveda, letos so še veličanske težave v upravi. Ravno te dni je odšlo več nemških uradnikov; novi gospod ravnatelj, ki mu moramo priznati najboljšo voljo, za enkrat ne more vsega storiti. Zdravnik dr. Negri je bil imenovan vojaškim zdravnikom, pa je raje ušel v Nemško Avstrijo. Žalibog je še njegove duševne zlahte vedno precej pri nas ostalo. Saj se je govorilo, da jih je šlo par nasproti Nemcem, jih pozdravljat, ko so prodirali proti Slov. Gradcu. O takih govoricah se ne da dognati, v koliko so resnične, pa ravno zato so še bolj razburljive.

Naši takozvani socialni demokratje se bi radi delali zveste in si iščejo med Slovenci prijateljev; prav smešno je, kako bi radi zatajili, kakšni so bili in kakšni so v srečo še vedno. Vedno kličejo drugim: Daj, pomagaj! A sami ne dajo ničesar, najmanj njihov vodja Kristan, ki je milijonar. Mešajo se nekaj med delavce in med vodstvo kopaljšča, pa delajo škodo državi

in še bolj delavcem. Mi le želimo in upamo, da se bo vsako vprašanje glede delavcev rešilo mirnim potom po medsebojnem sporazumu brez socialnih demokratov.

Kruha je pri nas dovolj na prodaj. Žalibog je precej drag, ker naša krona nima nikjer nobene veljave. Vendar je vsakdo vesel, da vsaj kart ni več. Dobro bi bilo, ko bi država malo pogledala v velike shrambe vojnih dobičkarjev, ter poskrbela ubogemu delavcu, kočarju in tudi uradniku kruha bolj po ceni, zlasti ako ima otroke. Zato smo prav hvaležni dr. Korošcu za njegov nastop; ker dobro vemo, da njega ne bo nihče podkupil. Toliko pa je tudi gotovo, da v našem okraju Jugoslavija ne bo nikdar rekvirirala, ker pridelamo še za sebe premalo.

Kot pravi demokratje srčno želimo, da bi postalo naše kopaljšče dostopno tudi revnejšim, da si tukaj opomorejo, ne pa samo bogatinom. Kako naj se to izvrši, moramo seveda prepustiti strokovnjakom. Le pri samih besedah ne sme ostati!

Za sedaj pa kličemo: Pridite na Slatino vsi, ki imate malo zdravja, pa nekoliko več denarja!

Združenje vseh davkov v enoten davek.

V naši Jugoslaviji naj bi imela finančna oblast skrb, odstraniti vse sedaj vpeljane, nerazumljive davčne postavbe in vse davčne naredbe ter vpeljati za vsakega državljana razumljive in proste davčne postavbe.

Kaj potrebujemo toliko vrst davkov? Ali ne gre vse v eden in isti žep, iz katerega se mora jemati denar za javna bremena? Proč z našim zemljiškim—hišnorazrednim—najemniškim občno pridobniškim—rentnim—in dohodniškim davkom, proč s temi mnogimi sedaj vpeljanimi in za prostega človeka nerazumljivimi postavami in zakoni, s temi preobilnimi napovedmi, dekreti in s tiskovinami, katere celo izobražen človek ne zna izpolnjevati, še manj pa prosto ljudstvo.

Vsak mesec je moral ubog državljan, obdačenec tako tiskovine izpolniti. Koliko nepotrebne pisave je imel taisti radi izpolnjevanja teh tiskovin, koliko sitnosti pa je imel še le oni, ki ni bil znožen, teh sam izpolniti. Koliko stroškov, potov, in časa se je bilo potratilo, koliko dela so imele pošte za pošiljanje teh tiskovin in koliko več nepotrebne dela se je naložilo uradnikom in še koliko nepotrebne denarja se je potratilo za državne uradnike. Polovico manj davčnega uradništva bi se rabilo, ako bi ne bilo potreba za različne davke enega davkoplačevalca deset in še večkrat popisati ter vsake vrste davka posebej odmeriti in spisovati plačilnih nalogov.

Koliko strankarstva in protekcije je bilo pri vseh teh naredbah! Koliko velikašev se pa marsikateri uradnik ni upal lotiti, drugi so zopet zaradi osebnih ali političnih razmer uživali olajšave. Koliko pa je bilo izgubljenega davčnega denarja za državo vsled zamolčane in neresnične napovedi! In konečno koliko dragega časa bi se prihranilo znanprej v dvorani državnega zbora za naredbe novih, za državo koristnejših in potrebnjih postav in zakonov, ako bi ne bilo treba s temi zvestimi davčnimi postavami se pečati.

Te nezdrave in neugodne razmere morajo v naši domovini izginiti in na njihovo mesto se morajo vpeljati postavbe, katere lahko razume vsak državljan, ne samo učen in izobražen človek. Naj se v prihodnje obdačijo državljani sami po najboljši vesti in pravici.

Načrt nove davčne postavbe.

Vse dosedanje vrste davkov bi se naj odstranilo in združilo v samo en davek z imenom direktni davek. Vsa imena sedanjih raznih davkov naj izginejo. Obdačenec naj dobi le samo en plačilni nalog, v katerem je razviden ves znesek celoletnega davka. Vse doklade in razni drugi prispevki, kakor deželne, okrajne in občinske doklade naj se združijo v eden znesek. Denar, ki ga rabi dežela, okraj ali občina za svoje potrebe, naj se po odstotkih preračuni in dodane k skupni svoti. Vseskupni znesek naj se potem obdačencem od delilnih davčnih komisij po razmerah vsakega posameznega pravilno in pravično razdeli, da more obdačenec spoznati iz enega plačilnega naloga, koliko davka ima plačati na leto. Plačevalcu se torej naznani naekkrat, koliko da ima v tekočem letu javnega bremena ali plačila. Davkarja naj dobi

za vsakega obdačenca eden in tisti znesek, v katerem so obsežena vsa javna bremena. Vse drugo računanje in poslovanje pri davkarjih naj izostane. Ti davčni zneski naj se zahtevajo od obdačenca v štirih obrokih, in sicer 1. februarja, 1. majnika, 1. avgusta in 1. novembra vsakega leta.

Kdo naj plačuje direktni davek?

Direktni davek naj plačuje: 1. vsak družinski gospodar (gospodarica) v dotični občini, v kateri stalno biva ali se zadržuje več ko eno leto sam ali s svojo družino.

2. Vsa podjetja ali podvzeta, katera se na katerokoli ime izvršujejo, in sicer v tisti občini, v kateri ima podjetje svoj sedež; ima sedež v tuji deželi, potem v občini, kjer se izvršuje obrat.

3. Ima inozemec, ki stanuje v tuji deželi, v naši deželi posestva, hiše, obrtnije, podjetja, ležeča premoženja, izposojen denar ali stalne plače, plačuje od vsega tega v tisti občini, kjer se je to obdačilo.

5. Da ni nepotrebnega računanja in pisanja, naj bo plača vseh državnih uradnikov, častnikov, duhovnikov in učiteljev države ali dežele, orožnikov in vseh vojakov ter vse osebe z državno pokojnino prosta vsakega davka. (Sedanje razmere, da se je z eno roko dalo in z drugo zopet vzelo, naj zginejo.) Glede zasebnega kakoršnegakoli premoženja morajo biti pa tudi vse te osebe po postavi obdačene.

5. Revne osebe (družinske gospodarje, ki nimajo nobenega posestva, hiše in nobenega drugega kakoršnegakoli premoženja, uboge viničarje, uboge dninarje, uboge prevžitarje, hlapce in deklet) naj pristojna davčna komisija v občini oprosti vsakega davka začasno ali tako dolgo, dokler se gmotni položaj dotičnika ne zboljša.

Prva naloga bi naj bila, ko bo znana skupna svota vseh dolgov in drugih sedanjih bremen, da se država z oddajo premoženja samo tistih, kateri so si ga nabrali v tej vojni, reši vseh teh dolgov in potem se le začne gospodariti za korist in blagor našega naroda in domovine.

Na podlagi skupne svote vseh raznih davkov iz leta 1913 ali 1914 (ker poznejša leta so bili davki nenaravni), bi država, oziroma finančna oblast visokost davkov po odstotkih vsako leto ali zvišala ali znižala tako, da potem vsa svota zadostuje za javna državna in druga bremena. Ta skupna svota se naj potem od okrajev in občin razdeli in sicer od davčne oblasti druge stopinje za okraje in od davčnega okrajnega oblastva za občine. Pri vseh teh razmerah delitve bi se naj krajevne ali občinske nezgode (toča in suša itd.) vpoštevale. V svrhu razdelitve občinske davčne svote naj bi se volile vsako leto v vsaki občini komisije z imenom „Delilna davčna komisija“, katera bi imela nalogo vestno in pravično razdeliti občinsko davčno svoto med obdačence, na podlagi pridelkov ali dohodkov pretečenega leta.

Ta komisija naj bi bila sestavljena v občini do 200 obdačencev iz štirih, v občini od 200 do 400 obdačencev iz šest, od 400 do 800 obdačencev iz osem, od 800 do 1000 obdačencev iz 10 in od 1000 naprej iz 12 udov in ravno toliko namestnikov. Te ude naj bi vsaka občina vsako leto volila druge, da se s tem izogne vsakemu podkupovanju in protekciji. Seje za delitev davkov naj bile med časom od 1. decembra do 31. marca vsakega leta ter bi jih naj vodil ali nadzoroval davčni referent. Ko je davek primerno in pravično razdeljen, odredi nadzornik (davčni referent), da se plačilni nalogi sestavijo in izročijo davčni zneski davkarji za plačevanje. Za delilne davčne seje bi naj nadzornik oskrbel vse delo, ki bi bilo potrebno pri delilni seji. Da bi komisija natanko spoznala razmere vsakega obdačenca, naj bi se spisal od davčnega okrajnega oblastva za vsakega obdačenca delilni list. Davčni referent in njegovi uradniki bi imeli nalogo, vpisati in dostaviti v ta list vse spremembe med letom, ki so se izvršile na podlagi pogodb (ženitvenih, izročilnih in kupnih) vobče vse, kar obdačenca zadeva.

Dosedanje davčne oblasti naj bi se z davkarji združile in poslovale v skupnih uradih, da se lahko hitro ustmeno poizve o zadevi obdačenca, kar bi prihranilo mnogo potov in pisarij.

S to mislijo bi finančna oblast zamogla ustvariti nov zakon za direktni davek, ter prav ugodno rešiti pri sedanjem pomanjkanju uradništva za našo državo tako važno finančno vprašanje. Opomba uredništva: Ta članek smo dobili od slovenskega davčnega uradnika-veščaka. Prosimo še druge strokovnjake, da se oglašijo v tej zadevi.

Politične vesti.

Vidov dan. V soboto obhaja cela naša država Vidov dan. Na dan svetega Vida (po starem srbskem koledarju 15. junija ali po naše 28. junija) je bil premagan na Kosovem polju srbski narod od Turkov in se je pričela turška sužnost. Ta dan se je vglobil v srbsko dušo, kot nobeden drugi dogodek, bil je dan narodne žalosti, slednjič je postal dan narodnega vstajenja, ko so Srbi v balkanski vojski razbili turško moč in zopet osvojili Kosovo polje. Sedaj je postal ta dan znamenje osvoboditve in združitve celega jugoslovanskega naroda in tako narodni praznik cele države SHS.

Manifestacija občin ptujskega glavarstva za pravičen mir. Na okrajno glavarstvo v Ptuj so vposlale občine: Breg, Cirkovce, Dolena, Dolič, Dragovič, Dravci, Drstelja, Formin, Gajovci, Gorenjski vrh, Gruškovje, Hajdin, Jiršovci, Janežovci, Klaponci, Lanca ves, Livanjci, Ločič, Mala ves, Markovci, Moretinci, Moškanjci, Pacinje, Pobrežje, Prvenci, Ragoznica, Sedlašek, Slovenja ves, Stonjci, Sveta Barbara, Sveta Marjeta, Sveti Urban, Šikola, Trnovci, Vareja, Vinterovci, Cvetkovci, Hardek, Hermanci, Jastrebi, Lahonci, Litmerk, Mihalovci, Obrežje, Ormož, Podgorci, Runeč, Sodinec, Središče, Sveti Tomaž, Trnovci, Vodranci, Žerovinci, Brestovec, Rogatec, Slatina, Okolica, Sveta Trojica pri Slatini, Zdravilišče Rog-Slatina, Organizacija SKZ in JDS v Rog-Slatini sledečo rezolucijo: „Zavedajoč se resnosti zadnjega trenutka, v katerem se odločuje naša usoda, povzdignemo še enkrat svoj glas in odločno odklanjamo vsako krivično rešitev naših mej. Nikdar ne bomo priznali miru, ki bi naš narod raztrgal ter dele našega naroda podvrnil tujemu nasilju. To velja zlasti glede mej na jugu in jugozapadu, ki se morajo določiti tako, da bo tudi tam združen ves jugoslovanski živelj s kraljestvom Srbov, Hrvatov in Slovencev, ne glede na krivične ter načelu o samoodločbi narodov nasprotujoče. Mirovno delegacijo prosimo, da sprejme edino mir, ki odgovarja gornjim načelom.“

Shod SKZ v Mozirju. V nedeljo, 22. junija se je vršil v Mozirju v Strmškovi dvorani dobro obiskan shod SKZ, na katerem je poročal o političnem položaju urednik Žebot. Shodu je predsedoval posestnik Močnik. Govorili so še: župnik Krošel in posestniki Cesar, Štruel in Močnik. Sprejele so se naslednje resolucije: zahvala in zaupanje ministru dr. Korošču in poverjeniku dr. Verstovšku, odločen protest proti zasedenju jugoslovanskega ozemlja po Lahih in Nemcih, pokrajinski zbor se naj skliče, na črti Dravograd-Celje se naj upelje boljša in direktna železniška zveza. Krajevni odbor SKZ se je tako-le sestavil: Ivan Cesar, predsednik; Franc Štruel, podpredsednik; Ivan Močnik, tajnik; Anton Lekše, blagajnik; odborniki: Ivan Krošel, Franc Kren, Florijan Smodiš, Franc Berdovnik, Franc Rozman, Anton Milauc, Anton Podvratnik, Valentin Mikek, Anton Lesjak, Anton Stvarnik in Vinko Fužir. Krajevni odbor bo takoj izvedel po župniji podrobno organizacijo.

Pačenje slovenščine in drugo. Davčno okrajno oblastvo v Slovenjgradu je izdalo dne 10. junija opr. št. 100 na vsa občinska predstojništva sledečo odredbo: „Ker se opaža, da razni zakotni pisarji med njimi večkrat obč. tajniki občinstvo zapeljujejo k vlaganju pogoste popolnoma neoprašenih priscivov proti odmeram davkov samo radi svojkega zasluska ter opravljajo s tem načeloma mogoški posel, ki je državi skrajno nevaren, se občinski urad pozivlja, da vsakega takega zakotnega pisarja semkaj javi, da se zamore proti istemu v zmislu naredbe poverjeništv ministerstva financ z dne 6. maja 1919 št. 1525 po ex 19 nastopiti s popolno strogostjo zakona. Vodja: Satler. — To je pa res čudna odredba! Jezik pa je tak, da dobiš grizo, če bi ga še dalje poslušal. Ali hoče gospod referent prisiliti priprosto ljudstvo, da bi se proti neopravičenemu plačevanju davkov ne moglo pritožiti, ali prisiliti stranke, da si bi mogle najeti odvetnika in tam plačevati visoke odvetniške stroške. O stvari še bomo govorili.“

Uradnice na okraj. glav. v Celju se posmehujejo, če kdo opravlja svojo versko dolžnost. Od porotnika-očividca smo prejeli naslednji dopis, ki ga priobčujemo zaenkrat brez komeatarja. V slučaju pa, da bi se to ponovilo, bomo zabrenkali na druge strune. Dopis se glasi: „Ko smo porotniki dne 15. junija opravili opoldne svojo versko dolžnost v hodniku okrajnega glavarstva, so se nam gotove, pri tamošnjem uradu zapostene

gospodične, posmehovale. Menimo, da dotične nimajo pravice žaliti verskega čuta in je bilo njihovo početje jako neokusno in neumestno. — Prosimo, da se v drugič kaj takšnega več ne ponovi, sicer bi bili primorani, se pobrigati za imena dotičnih.“

Zaprla se je gostilna Antona Krambergerja oziroma njegove vdove Marije v Krčevini, kjer so se zbirali nemški hujskači.

Tedenske novice.

V našo obrambo. Mnogi nam zamerijo, da ne moremo spraviti vsega, kar nam pošljejo dopisniki, takoj v list. Drugi so zopet hudi radi slabega tiska. Stvar je sledeča: Naša uredništva dobivajo na dan po 40 do 60 pisem. Večinoma so to dolga krajevna poročila. K temu pridejo še poročila o sedanjih burnih svetovnih dogodkih, ki jih moramo spraviti v list. Na razpolago pa imamo samo štiri strani. Če bi hoteli spraviti vse važnejše gradivo v list, morali bi imeti na razpolago ne štiri, ampak osem ali 16 strani. To pa je sedaj nemogoče. Papirja je tiskarna sicer po dolgem trudu dobila dovolj, a ko je dospel papir, pa je zmanjkalo plina, tako da so obstali stavni stroji. Ker se tiska „Slov. Gospodar“ v več kot 30.000 izvodih, nam manjka črk, ker so nam jih Nemci ob začetku vojske silno mnogo rekvirirali. Ker smo sedaj hvala Bogu dobili nekaj novih črk, smo stare in obrabljene črke, — na katere smo bili hudi tudi uredniki, ne samo čitatelji — vrgli med staro šaro. Prosimo naročnike in dopisnike, da upoštevajo naš položaj. Ko bomo zopet imeli plin, pa bodo vsi nedostaki odpravljani. Dopisnike prosimo, da nam ostanejo zvesti. Kar ne zastari, pride polagoma vse na vrsto.

God Nj. Vel. kralja Petra I. Višji šolski svet je poslal ravnateljstvom vseh javnih in zasebnih srednjih šol in učiteljskih, vsem okrajnim in šolskim svetom v območju deželne vlade za Slovenijo sledeči odlok: „Ker pade god Njegovega Veličanstva kralja Petra I. letos na nedeljo, odreja Višji šolski svet, da naj se praznuje ta god na vseh šolah v soboto, dne 28. junija 1919 na slovesen način z božjo službo in s primerno šolsko slavnostjo, kateri naj sledi proslava Vidovega dne, kakor se je to odredilo s tukajšnjim odlokom z dne ad ravnateljstva 21. jun. št. 8530 ad okr. (mest.) šol. sv. 18. jun. 1919, št. 8539. Predsednikov namestnik: dr. Grafenauer s. r.“

Gledališka predstava v Mariboru. V soboto, dne 28. junija ob pol 20. uri zvečer priredi „Družabni klub“ SKSZ v dvorani Flosarjeva ulica 4 igro „Moč uniforme“, burko s petjem v treh dejanjih. Sedeži I. vrste 5, II. 3, III. 2 K. Stojišča 1 K. Predprodaja vstopnic v Cirilovi tiskarni.

Mati župnika Gomilšeka umrla. V petek, dne 13. jun. smo na okoliškem pokopališču v Ptuj zagrebli k zadnjemu počitku nad vse blago mamicico Ano Gomilšek, mater č. g. F. S. Gomilšeka, župnika pri Sv. Benediktu v Slov. gor., umrla je dne 10. junija v 71. letu starosti. Sprevod je vodil sin-župnik v spremstvu sedmih duhovnikov. Iz v srce segajočega nagrobnega govora č. g. profesorja A. Kolariča smo posneli, kako je bila rajnica res vzorna mati, polna skrbi in požrtvovalne ljubezni do svoje družine, vedno zvesta Bogu in domu. Priporočamo jo v molitev in v blag spomin vsem, ki so jo poznali. Naj v miru počiva! G. župniku naše odkrito sožalje!

Umrla je dne 23. t. m. učiteljica Malika Pušenjak, sestra nadrevizorja g. Pušenjaka. N. p. v m.!

Odlikovani junaki Celjskega pešpolka: Pri pohodu na Koroško so bili odlikovani s srebrno kolajno in polkovno pohvalo sledeči junaki: Nadpor. Franjo Sinkovič, prov. čast. Nadpor. Andrej Likar. Poročnika: Fr. Juhart, Janko Drnovšek. Čast. nam.: Ferdo Pristovšek. Naredniki: Anton Pogorelec, Anton Kuder, Franjo Bernard, Štefan Vavpotič, Franc Tuš, Karol Steiner in Ivan Šumej. Četovodje: Viktor Špes, Franjo Fijavš, Fr. Jegl, Albert Nedved in Franc Potočnik. Desetnika: Jakob Gajšek in Štefan Gračner. Poddesetniki: Ivo Padernik, Bogomir Motoh in Janko Pukmeister. Pešči: Franc Vidmar, Anton Bračun, Franc Kunček, Franjo Veternik in Andrej Krempuš. Ker je to prvo odlikovanje od naše prave domovine, čestitamo tem bolj iz sreča. Živeli slovenski junaki!

Dnevnine za uradnike in javne nastavljenice. Ministrski svet je 19. t. m. razpravljal o začasni ureditvi uradniških plač do definitivne ureditve